

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15390/2022
30.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Чекић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Петар Недељковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1093/22 од 17.05.2022. године, у седници одржаној 30.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1093/22 од 17.05.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1093/22 од 17.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику П 815/21 (17) од 01.02.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу на име зајма – дуга исплати укупно 2.900 евра са затезном каматом од 11.12.2011. године као дана падања у доцњу, по каматној стопи у висини есконтне стопе коју на та средства плаћа Европска централна банка до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године законску затезну камату која се плаћа на дуг који гласи на валуту евро, у складу са Законом о затезној камати до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 191.700,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 1093/22 од 17.05.2022. године, ставом првим изреке, жалба туженог је одбијена и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је тужени обавезан да тужиоцу на име дуга исплати 2.900 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је одлучено о камати и у ставу другом изреке којим је одлучено о трошковима поступка, тако што је тужени обавезан да тужиоцу на износ главног дуга од 2.900 евра од 11.12.2011.

године до 24.12.2012. године исплати камату коју за евро прописује Европска централна банка, а од 25.12.2012. године до исплате камату која се плаћа на дуг који гласи на валуту евро у складу са Законом о затезној камати, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 168.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји потреба новог тумачења права. Ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора – враћања зајма. У конкретном случају ради се о парници ради дуга, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Тужилац у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити, а ревизијом тужиоца се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Из наведеног разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга поднета је 12.06.2017. године. Вредност предмета спора је 2.900 евра у динарској противвредности.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то ревизија туженог није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић